

Ένα όμορφο καράβι που τελείωσε άδοξα. Αποχαιρετισμός και αναπόληση της τελευταίας ακμής του. Αγαπημένο κρουαζιερόπλοιο, σε μικρές και μεγάλες στιγμές, σε μικρές και μεγάλες χώρες. Το οριστικό σαλπάρισμα του M/V NEW FLAMENCO από τη Μεσόγειο, με οδηγό τις αναμνήσεις του πλοίαρχου του

ΚΕΙΜΕΝΟ: Cpt ΙΩΑΝΝΗΣ Δ.ΝΟΤΑΡΑΚΗΣ

# Αντίο

**Μ**ια τελευταία βόλτα, ένα τυχαίο άγγιγμα έτσι σαν τελευταίο χάδι, μιαθύμηση ενός γεγονότος. Το σφύριγμα της λάντζας που σκαμπανέβαζε από το σουέλ δίπλα στο ανοιχτό μπαρκαρίζο... Άντε και μια τελευταία βόλτα στη γέφυρα, κάτω από τα όλο απορία βλέμματα των νέων Ανατολικοευρωπαίων αξιωματικών –ε ρε πλάκα που

μας έκανε ο Τσίτσο ο Κανάρης την τελευταία ώρα. Μαθημένος να πετά λεύτερα έξω από το κλουβί του, λες και καταλάβαινε ότι εγκαταλείπουμε αυτό όπου μέσα του είχε γεννηθεί και μεγάλωσε τα τελευταία χρόνια, την κοπάνησε κάπου στους αλουέδες του καταστρώματος των ενδιαιτημάτων μας. Βρε πού πήγε ο Τσίτσο, το δήλωσα, δεν φεύγω δίχως το πουλί, φτάνει που μας πήρατε το βαπόρι. Συναγεμρός,

Ο νέος αρχιμηχανικός με εκείνα τα στραβοπατημένα τσόκαρα, μαζί με τον βοηθό του πουμίλαγε ινδονησιάνικα, κάτι πήγαν να πουν, είδαν το μάτι μου που είχε αγριέψει και το κατάπιαν. Ένας καινούργιος τρίτος μηχανικός μού είπε πού περίπου είδε το πουλί πριν από ώρα. Πράγματι, ο κύριος είχε απαγκιάσει στο πάνω κρεβάτι μιας γειτονικής καμπίνας, είχε χαθεί, ποιος τον ξέρει το φουκαρά. «Τσίτσο», μας μίλησε,

τον πιάσαμε τρυφερά, οι αρχιμηχανικοί ανέπνευσαν, ο Τσίτσο πίσω στο κλουβί του και πάμε για κάτω. Τα λίγα πράγματα που είχαν μείνει ήταν πια στη λάντζα, άντε να περάσουμε από τη ρεσεψιόν για τελευταία φορά, φαντάσματα παντού, «αντίο, πουλάκι μου, ζήσαμε μαζί πέντε χρόνια απ' τη ζωή μας, να 'σαι καλά, να 'σαι τυχερό και να προσέχεις... Μάλλον, να σε προσέχουνε». Χαιρετηθήκαμε με δάκρυα με

το παλιό πλήρωμα που έμεινε στο πλοίο, «να προσέχετε παιδιά, άντε και καλή αντάμωση στο άλλο άμα ταιριάξει». Νέα δάκρυα, άι σιχτίρ, ούτε γκόμενες να 'μαστε, μας βγήκε το σκληρό, με την απαραίτητη δόση σεξισμού («θα μου τα σουύρει η κόρη μου...»). Κατέβηκα τελευταίος στη λάντζα, αφού είχαν προηγηθεί ο πρώτος και ο ύπαρχος. Ο Δημητράκης μάς έγνεφε από το μπαρκαρίζο. Εμείς βλέπαμε μέσα από

θολά μάτια το βαπόρι να απομακρύνεται και τον Δημητράκη να γνέφει. Εγώ σκεφτόμουν και αναπολούσα.

## ΠΡΩΤΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Οκτώβρης 1997, μετά από ένα δίμηνο διακοπών και χαλάρωσης, και οπωσδήποτε κυνηγιού και ψαρέματος, ήρθε το τηλεφώνημα από το γραφείο πληρωμάτων της Festival για να με προσγειώσει στην πραγματικότητα. Παραλαβή του SOU-

THERN CROSS της V-Ships στο Λιβόρνο την τάδε του μηνός. Πλήρωμα γνωστό, κεφαλές άξιες, πετάξαμε μέσω Μιλάνου και φτάσαμε απογευματάκι στο Λιβόρνο. Καταλύσαμε σ' ένα ξενοδοχείο και το επόμενο πρωί φύγαμε για το καράβι. Είδαμε, ή μας φάνηκε, ένα μεγάλο κόκκινο πλοίο, στο οποίο επιβιβαστήκαμε μετά από αρκετές ώρες, αφού τακτοποιήθηκαν τα διαδικαστικά θέματα. Το πλήρωμα που αντικατα-

στήσαμε ήταν Ουκρανοί, από τους οποίους έμειναν μαζί μας για να μας δείξουν το βαπόρι μόνο ο αξιωματικός ασφαλείας, ένας έμπειρος ναυτικός και οι δύο Fire Patrol. Η πρώτη εντύπωση ήταν πως το βαπόρι βρισκόταν σε χέρια που του έδιναν μόνο τα άκρως απαραίτητα, παρατημένο, τόσο από πλευράς ξενοδοχείου όσο και από τεχνικής άποψης, σε όλους τους τομείς. Του έτυχε όμως μπερεκέτης πλοιο- ➤